

По добръ е било пиле, да не бѣхъ съ ази
родилъ
Азъ на тойзи свѣтъ кога-то бедный сѣмъ не
драгъ немилъ
Радость чюствѣхъ съсъ надежда, отъ тебъ
милость да имамъ
А ти още ми удоявашъ, болкы-тѣ какъ-то
виждамъ
Сутрянь кога съ събуждамъ, ставамъ пиле се
съ туй ахъ!
Какъ-то и отъ вечеръ всегда, лѣгамъ още се
съсъ вахъ!
Ето че страшни-тѣ бури, на страсти-тѣ ми
зачевѣтъ
Вече противъ менъ строго и безъ милость да
вълнуватъ
Ази какъ-то виждашь, на т'ва немога да про-
тивъстоя
Ако за менъ съ неслишишь, да бѣдешъ по-
мощь моя
Хората неслушай пиле, какъ-то щѣтъ тѣ некъ
говорѣтъ
Ахъ! и двѣ-те души наши, въ едно тѣло дано
бѣдѣтъ.

Х. М.